

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЧОВЕКОВИ ПРАВА

ПЕТТИ ОДДЕЛ

ОДЛУКА

(Жалба бр.40397/12)

Fredrik NEIJ и Peter SUNDE KOLMISOPPI
против Шведска

Европскиот суд за човекови права (петти дел) заседавајќи на 19
февруари 2013 како совет составен од:

Mark Villiger, претседател,

Angelika Nußberger,

Bostjan M.Župancic,

AnnPower-Forde,

Ganna Yudkivska,

HelenaJaderblom,

AlesPejchal, судии

и Claudia Westerdiek, секретар на одделот,

Ја зеде во предвид горенаведената жалба, доставена на 20 јуни

2012 година ја разгледа и одлучи вака:

Факти

Првиот жалител, г-дин Frederik Naij е шведски државјанин, а вториот жалител г-дин Peter Sunde Kolmisoppi, е фински државјанин. Тие се родени во 1978 година. Првиот жалител беше застапуван пред Судот од г-дин J.Nilsson адвокат од Gothenburg, додека вториот жалител беше застапуван од страна на г-дин P. Althin, адвокат од Stockholm.

А.Околности на случајот

Фактите на случајот што се поднесени од жалителите, може да се сумираат како што следи.

Во текот на 2005 и 2006 година, жалителите биле инволвирани во различни аспекти на една од најголемите светски услуги на интернетот-споделување на податоци, веб сајтот “Pirate Bay”(TPB). Услугата користела т.н.Bit Torrent протокол TPB им овозможил на корисниците да дојдат во меѓусебен контакт преку torrent-фајлови (кои во пракса функционираат како интернет врски). Корисниците можеме, надвор од TPB- компјутерите, да разменуваат дигитален материјал преку споделување на фајлови.

Во јануари 2008, жалителите и две други лица беа обвинети, меѓу другото, за соучество во извршување на криминал со крешење на Законот за авторски права (Upphovsrattslagen, 1960;729). Според обвинителот, обвинетите и уште едно лице беа одговорни за работење на Pirate Bay, и на тој начин се поткрепи прекршувањето на авторските права, во врска со музика, филмови и компјутерски игри. Обвинителот изнесе дека обвинетите овозможиле на другите да испраќаат torrent-фајлови до TPB. Тој понатаму тврдеше дека обезбедувајќи ги другите со база податоци поврзани со каталог на torrent-фајлови, им овозможиле да пребаруваат и превземаат torrent-фајлови, а исто така им се овозможило на

поединци кои сакаат да споделуваат фајлови, да контактираат меѓу себе преку тракер функцијата т.н. TPB.

Неколку компании во забавниот бизнис поднесоа приватни побарувања во рамките на кривичната постапка против обвинетите и побараа компензација за нелегално користење на заштитени авторски права во музиката, филмот и компјутерските игри.

Побарувањата изнесуваа неколку милиони евра (EUR).

Пред окружниот суд (tingsrätten) во Стокхолм, првиот жалител се изјасни за невин по обвиненијата. Тој тврдеше дека TPB не бил нелегален. Според него, тој не би требало да има некаква кривична одговорност само врз основа на тоа што TPB примал и обезбедувал информации за torrent-фајлови, згора на тоа не постои доказ дека е случен криминал во кој тој би можел да биде соучесник. TPB користел само информации за torrent-фајлови добиени од корисници на интернетот. Ниту TPB, ниту кој било од неговите претставници допреле материјали со авторско-заштитени права, ниту пак се осврнале на таков материјал. Тој тврдеше понатаму, дека таков материјал не поминал низ компјутерите на TPB. Во секој случај, тој не постапил намерно, бидејќи тој не знаел за постоењето на вакви фајлови-кои се наведени во обвинението. Според него, корисниците на TPB се одговорни за фајловите кои ги обезбедуваа и споделуваа со другите. Првиот жалител во понатамошниот текст се осврна на основната идеја на интернетот, имено поврзување со разни документи, која го вклучува и правото да се обезбедат информации во врска со torrent-фајловите.

И на крај, тој беше на мислење дека TPB мора да се смета како давател на услуги во согласност со законот за електронска трговија и други услуги на информатичкото општество (lagenomelektroniskhandelochandrainformationssamhalletstjänster, 2002:562; во понатамошен текст “Закон за електронска трговија”)

Имено лице кое обезбедува една од услугите на информатичкото општество. Тој истакна дека како давател на услуги не може, согласно со одредбите на Законот за електронска трговија, да биде повикан на кривична одговорност за дело кое се однесува на содржината на информацијата. Според него, целта на Законот е да го обвнени за одговорно лицето кое ја дава информацијата, а не човек кој само обезбедува средства преку кои информацијата може да биде пренесена.

Вториот жалител ја изнесува истата одбрана како и првиот жалител, а меѓу другото, додоава и тоа дека тој не бил одговорен за мерките кои се инволвирани во работењето на ТРВ.

Што се однесува до барањето на тужителите за оштетата, и двајцата жалители се осврнаа кон нивната одбрана, додоавајќи меѓу другото дека тужителите не претрпел никаква штета, бидејќи нивната продажба не паднала како резултат на наведеното прекршување на Законот за авторски права. Згора на тоа, не постои блиска причина помеѓу наведените штети и превземените дејствија од страна на обвинетите. Во секој случај жалителите тврдеа дека само би можеле да бидат одговорни за штетите за прекршоци во Шведска. И покрај ова тужителите ги презентираа советите права за оштета, без да прецизираат каде се случиле наведените активности. Тие понатаму се повикаа на фактот дека одредбите на Законот за авторски права пропишуваат одговорност, да се плати надомест за „лице“ кое незаконски го користи правото, имено самиот сторител. Соодветно на тоа, соучесниците во криминалот извршен во прекршување на Законот за авторски права не би можеле да бидат одговорни да платат оштета. Тие понатаму се на став дека ТРВ не го иницираше трансферот на материјалот (за кои станува збор), не го избра примателот на материјалот, ниту пак

го селектираше, ниту пак го промени материјалот. Така во согласност со одредбите на Законот за електронска трговија, тие не би можеле да бидат одговорни за штета. Било каква одговорност да се плати надомест треба, во секој случај, да се прилагоди во однос на финансиските услови на обвинетите како и потребата за надомест на тужителите.

На 17 април 2009 година, окружниот суд ги прогласи виновни жалителите за соучество во извршување на криминал при кршење на Законот за авторски права и го осуди секој од нив со една година затвор. Жалителите беа заеднички одговорни за штета од околу 3,3 милиони евра (EUR) и тоа заедно со другите обвинети, кои исто така беа осудени за нивното инволвирање во TPB. Окружниот суд смета дека корисниците на TPB извршиле криминал со кршење на законот за авторски права, а истиот бил извршен во Шведска, истакнувајќи дека веб-сајтот на TPB и тракерот се наоѓале во Шведска. Меѓутоа ставајќи ја на располагање својата веб-страница со добро развиена функција за пребарување, едноставно привање и чување на можности, како и преку својот тракер систем, TPB го олесни и поткрепи криминалот во кршење на Законот за авторски права, а со тоа објективно бил виновен за соучешништво при извршување на криминалот со кршење на законот.

Судот понатаму смета дека обвинетите биле вклучени во TPB до таква мера да тие се одговорни за својата организација, администрација, програмирање, финансирање и работење. Бидејќи првиот жалител бил одговорен за техничкиот и функционалниот развој на Pirate Bay, а вториот жалител бил прес-офицер на TPB и вклучен во реклама и развој, обвинетите според мислењето на Окружниот суд, свесно го поткрепиле криминалот во повреда на Законот за авторски права, извршен од страна на корисниците.

Судот понатаму ги отфрли аргументите на обвинетите дека во секој случај тие треба да бидат ослободени во врска со Законот за електронска трговија. При донесување на овој заклучок судот смета, меѓу другото, дека TPB дала можност другите да ги споделат материјалите заштитени со авторски права. По мислење на судот, мора да им било многу очигледно на обвинетите дека TPB содржел torrent-фајлови кои биле поврзани со материјали заштитени со авторски права. Сепак никој од нив не превзел било какви мерки за да се отстранат torrent-фајловите, за кои станува збор и покрај тоа што од нив зе барало да го сторат тоа. Покрај тоа, дури и под претпоставка дека обвинетите не биле свесни токму за оние работи опфатени со обвинението што го имаат, сепак биле рамнодушни кон фактот дека авторски заштитените дела биле предмет на активности на споделување фајлови преку TPB. Поради овие причини, а со оглед дека тоа е прашање на намерни прекршоци, дејствијата на обвинетите не биле ослободени од гонење по Законот за електронска трговија.

Жалителите поднеле приговор до Svea Апелациониот суд (Svea hovrätt), кој ги содржи нивните барања.

На 26 Ноември 2010 Апелациониот суд му ја намали затворската казна на првиот жалител, на десеет месеци, а на вториот жалител казната му ја намали на осум месеци, но ја зголеми нивната заедничка одговорност за штети на околу 5 милиони евра (EUR). Апелациониот суд се согласи со заклучокот на првостепениот суд дека обвинителот докажал дека криминалните дејствија во повреда на Законот за авторски права биле извршени во Шведска и спрема тоа шведскиот закон треба да се примени. Апелациониот суд исто така се согласи со заклучокот на Окружниот суд дека TPB го поткрепило нелегалното споделување на фајлови на таков начин што лицата одговорни за тоа станале кривично одговорни. Меѓутоа

Апелациониот суд го отфрли заклучокот на првостепениот суд дека обвинетите треба да се сметаат за колективно одговорни за сторените дејствија. Наместо тоа, Апелациониот суд смета дека е неопходно да се процени кривичната одговорност на секој обвинет поединачно. Така секој обвинет е одговорен само за своите постапки. За првиот жалител, беше утврдено дека бил ангажиран во програмирање, систематизација и секојдневното работење на TPB. За вториот жалител беше утврдено дека допринел при финансирање на TPB преку собирање долгови од двајца рекламери и згора на тоа придонел во затварањето на договорот за рекламирање. Тој понатаму придонел за развојот на систематската тракер функција на TPB и базата на податоци. И на крај тој фигурирал во Load Balancing услугата за TPB.

Што се однесува до аргументот на обвинението дека треба да бидат ослободени од кривична одговорност во согласност со Законот за електронска трговија, Апелациониот суд истакна дека обвинетите намерно извршиле кривични дела и дека одредбите во законот за ослободување од кривична одговорност не се применливи под такви околности. Како и за надомест на штета на тужителите, судот истакна дека TPB создал можност за испраќање и складирање на torrent-фајлови, база на податоци и тракер-функција. Така, TPB не само што понудил трансфер на податоци или кеширање, кои беа предуслови за ослободување од обештетување одговорност во рамките на Законот. Апелациониот суд истакна дека жалителите не превзеле било какви мерки на претпазливост и torrent-фајловите, кои се однесуваа на материјалот се заштитени авторски права, не биле отстранети и покрај предупредувањата и барањата дека треба тоа да го сторат. Според Апелационит су, обвинетите не би можеле да се ослободат од кривична одговорност повикувајќи се на социјална адекватност.

По понатамошна жалба од страна на жалителите Врховниот суд (Hogstادمstolen) одби одтсуство на жалба на 1 февруари 2012 година.

Б. Релевантно домашно законодавство

1. Уставни гаранции

Слободата на изразување и слободата на информирање се заштитени во шведскиот устав преку инструментот на Владата (Regeringsformen).

Глава 2, Дел 1 пропишува во релевантни делови:

„На секој граѓанин ќе му бидат гарантирани следните права и слободи во неговите односи со јавните институции“:

1. Слобода на изразување: тоа е слобода да комуницира информации и да ги изразува своите идеи, мислења и чувства, без разлика дали тоа ќе биде усно, сликовито во писмена форма или на било кој друг начин.

2. Слобода на информации: тоа е слободата на се набават и примат информации или на некој друг начин да се запознаеш себе си со исказите на другите.

Според глава 2, дел 20, правата на слобода на изразување и информирање може да бидат ограничени со закон. Сепак таквите ограничувања мора да ги исполнуваат барањата утврдени во глава 2, делови 21 и 23.

Делот 21 предвидува дека ограничувањата можат да се наметнат само за да ги задоволат потребите кои се прифатливи во едно демократско општество. Ограничувањето никогаш не смее да го надмине она што е неопходно со оглед на целта која е предизвикана, ниту пак може да оди толку далеку што би претставувало закана за слободното формирање на мислење како едно од темелите на демократијата. Никакво ограничување не може да се наметне само врз основ на политичко, верско, културно и друго такво мислење.

Во согласност со првиот став од делот 23, слободата на изразување и слободата на информирање можат да бидат ограничени во поглед на безбедноста на кралството,

националната набавка на стоки, јавниот ред и јавната безбедност, добриот углед на поединецот, светоста на приватниот живот, како и за спречување и гонење на криминалот. Слободата на изразување исто така може да биде ограничена во деловните активности. Слободата на изразување и слободата на информирање можат и во некој друг случај да бидат ограничени, во колку нешто особено важно го оправдува тоа.

Вториот став од делот 23 предвидува такви ограничувања кои би можеле да се воведат во судењето врз основа на првиот став, а посебно внимание треба да се обрне на важноста од најширока слобода на изразување и слобода на информирање во политичките, религиозните, професионалните, научните прашања, како и прашањата од областа на културата.

2. Закон за авторски права

Заштитата на авторите и носителите на правата е утврдено со Законот за заштита на авторските права, кој во соодветните делови гласи

Глава 1 предмет и опсег

Дел 1

Секој кој што создал литературно или уметничко дело има авторско право на делот без оглед на тоа дали е:

1. Белетристичка или описна репрезентација во писмена форма или говор
2. Компјутерска програма
3. Музичко или драмско дело
4. Кинематографско дело
5. Фотографско дело или друго дело на ликовна уметност
6. Дело на архитектурата или применетата уметност
7. Дело изразено на некој друг начин

Потчинувајќи се на ограничувањата пропишани во натамошниот текст, авторските права ќе го вклучат ексклузивното право за користење на делото, со правење на копии од истото, правејќи го достапно на јавноста, било тоа да е во оригинал или во променета форма, во превод или адаптација или во некоја друга литературна или уметничка форма или на некој друг технички начин.

Како изработка на копии ќе се смета секоја директна или индиректна, привремена или посотјана подготовка на копии од делото, без оглед на формата или методот со кој ова се извршува и дали се однесува на делото во целост или само на дел од него.

Делото се става на располагање на јавноста во следните случаи:

Кога делото е достапно на јавноста. Се мисли на вклучување на секаква достапност на јавноста до делото преку начини и безлични средства и тоа на место каде јавноста исто така вклучува и дејствија на комуницирање кои се случуваат на таков начин што припадниците на јавноста може да имаат пристап до делото во место и време кое индивидуално ќе си го изберат од своја страна.

.....

Како дејствија на комуникација со јавноста и јавните изведби ќе се сметаат оние дејствија и изведби кои во рамките на комерцијалните активности се склучуваат за релативно голема затворена група лица.

Глава 5 одредени права сродни на авторските права

Дел 46

Потчинувајќи се на ограничувањата пропишани во овој закон, производителот на снимки, на звуци и подвижни слики, има ексклузивно право да ги користи истите со:

1. Правење копии од снимките и
2. Овозможувајќи снимките да бидат достапни до јавноста.

Одредбите од Дел 2, вториот и четвртиот став ќе се применат за снимки од овој член.

Глава 7 за кривична и граѓанска одговорност

Дел 53

Секој, кој во однос на едно литературано или уметничко дело, извршува дејствие со кое го повредува авторското право на делото согласно одредбите од глава 1 и 2, или ги прекршува упатствата според член 41, вториот став или според член 50, ќе се казни со парична казна или со затвор за не повеќе од две години, било делото да е сторено намерно или со крајна небрижност.

Секој оној кој за своја приватна употреба копира компјутерска програма која е објавена или за неа е префрлена една копија со одобрение на авторот, не треба да биде предмет на кривична одговорност, ако главната копија за копирање не се користи во комерцијални или јавни активности и тој и ли таа не користат копии произведени од компјутерската програма за било која цел освен за своја приватна употреба.

Секој кој за своја приватна употреба направил копија во дигитална форма на компилација која е направена јавна, не треба под истите услови да биде предмет на кривична одговорност за акт.

Одредбите на првиот став исто така се применуваат ако лицето увезува копии од едно дело, во Шведска за дистрибуција на јавноста; ако една таква копија е произведена во странство под такви околности, така да сличното производство овде би требало да биде казниво според тој параграф.

Дел 57

Одредбите од членовите 53-56 ќе се применуваат исто така на правата заштитени со одредбите во глава 5.

3.Кривичен законик

Глава 23, одел 4 од кривичниот Законик (Brottsbalken 1962:700) потврдува дека казната предвидена во кривичниот законик за кривични дела, да му се даде не само на лицето кое го извршило делото, туку и на секој оној кој го поткрепил дејствието со совет или со дело. Истото ќе се примени за секоја друга постапка казнива со затвор согласно друг закон или законски инструмент, згора на тоа на човек кој не се смета за

сторител, доколку поттикнува некој друг да го стори делото, ќе му се изрече казна за поведување на кривично дело или за помагање на кривично дело. Секој учесник ќе биде осуден според намерата или небрижноста кои му се припишуваат.

В. Релевантен извор на Совет на Европа

Во својата препорака CU/ Rec (2007) 16 до државните членки, за мерките за промовирање на вредноста на јавниот сервис на Интернетот, Комитетот на министри, истакна дека интернетот од една страна може значително да го подобри остварувањето на одредени човекови права и основни слободи, а од друга страна тој б и можел да влијае негативно на овие и други такви права.

На државите членки им се препорачува да изготват јасна правна рамка, опишувајќи ги границите на улогите и одговорностите на сите клучни засегнати страни во областа на новите информатички и комуникациски технологии.

Ж А Л Б А

Носителите се жалеле согласно член 10 од Конвенцијата дека биле прекршени нивните права за примање и пренесување на информации, кога тие биле осудени за употреба на The Pirate Bay- од страна на други лица. Според жалителите, член 10 од Конвенцијата го штити правото да се понуди автоматска услуга за пренесување на незаштитен материјал помеѓу корисниците. во согласност со основните принципи на комуникација на Интернетот, и во рамки на информатилкото општество. Според нив, член 10 од Конвенцијата го заштитува правото да се воспостави услуга на интернет која може да се користи и за легални и за нелегални цели, без да бидат лицата одговорни за услугата, осудени за дела кои се извршени од страна на други луѓе, кои ја користеле таа услуга. Во врска со ова тие се повикаа

на меѓународни рамки изразувајќи далекусежно право да се примаат и обезбедуваат информации помеѓу корисниците на интернетот.

ЗАКОНОТ

Жалителите се жалат дека нивните осуди се вмешани со нивното право на слобода на изразување по член 10 од Конвенцијата, која предвидува:

“1. Секој има право на слобода на изразување.

Ова право ја вклучува слободата на сопствено мислење, примање и пренесување информации и идеи без мешање на јавната власт и без оглед на границите. Овој член не ги спречува државите да бараат лиценци за радиодифузија телевизиски пренос и кината.

2. Оставарување на овие слободи, бидејќи со себе носи должности и одговорности, може да биде предмет на такви формалности, услови, рестрикции, или казни како што се определени со закон и се неопходни за едно демократско општество и тоа во интерес на националната безбедност, територијалниот интегритет или јавната сигурност, за спречување на неред или криминални дејствија, за заштита на здравјето или моралот, за заштита на угледот или правата на другите, за спречување на ширење на доверливи информации или за задржување на авторитетот и непристрасноста на судството”.

А. Дали имало мешање во слободата на изразување на жалителите

Судот забележува од самиот почеток дека жалителите биле осудени за нивно инволвирање во водењето веб-сајт кој им овозможил на корисниците да го споделат дигиталниот материјал како што се: филмови, музика и компјутерски игри на кои им беа заштитени авторските права.

Судот постојано потенцираше дека член 10 го гарантира правото да се размени информацијата и правото најавноста да

ја прими истата (види, меѓу другите авторитети, Observer and Gardien против Велика Британија, 26 ноември 1991, ss 59 (б) серија А бр.216). Со оглед на неговата достапност и неговиот капацитет да собира и комуницира огромен број на информации, интернетот има важна улога во подобрување на пристапот на јавноста до вестите како и полесно споделување и воопшто ширење на информациите. (Times newspapers ltd. Против обединетото Кралство (број 1 и 2) бр.3002/03 и 2367/03 ss 27, ECHR 2009 и Ashby Donald и ддруги против Франција, бр 36769/08 ss34, 10 јануари 2013 – се уште не е завршено).

Покрај тоа член 10 не се однесува само на содржината на информациите но исто така и на средствата за пренос или прием, бидејќи било каква рестрикција на средства го попречува правото на примање и ширење на информацијата (види на пример OZTURK против Турција (GC) бр.22479/93, ss 49, ECHR 1999-VI).

Понтаму членот 10 од Конвенцијата гарантира слобода на изразување на „сите“.

Не се прави никаква разлика според тоа дали бараната цел е прифатена или не (види, mutatis mutandis, Autronic AG против Швајцарија, пресуда од 22 мај 1990, серија А бр.178, стр.23,47).

Во конкретниов случај, жалителите ги ставиле на користење средствата за други да примаат и пренесуваат информации во рамките на значењето на член 10 од Конвенцијата. Судот смета дека дејствијата превземени од страна на жалителите се заштитени со член 10 ss 1 од Конвенцијата, а последователно на тоа, обвиненијата на жалителите наидуваат на нивното право на слобода за изразување.

Таквото вмешување го прекршува членот 10 освен ако не е “пропишано со закон“, следејќи една или повеќе од легитимните цели наведени во член 10 ss 2 а било „потребно во

едно демократско општество да се постигне таква цел или цели“.

Б. Дали мешањето било пропишано со закон

Осудата на жалителите била заснована на Законот за заштита на авторските права и Кривичниот Закон. Судот смета дека жалителите виле само осудени во поглед на материјалот кој бил споделуван низ ТРВ, кој бил заштитен со заштитите на авторски права во согласност со Законот за авторски права. Од тука следува дека вмешувањето било “пропишана со Закон“.

В. Дали постоела законска цел

Судот дополнително е убеден дека законското мешање произлегува од цел за заштитата на автроските правана на тужителите за материјалот за кој станува збор. Така доделените штети и осуди согласно законската цел „за заштита на правата на другите“ и „превенција од криминалот“ во рамките на значењето на член 10 ss 2.

Г. Дали мешањето е неопходно во едно демократско општество

Судот повторно укажува дека тестот на „неопходност во едно демократско општество“ бара да се утврди дали мешањето кореспондира со „итна општествена потреба“. (Observer и Guardion, цитирани погоре ss 59).

Тестот за тоа дали мешањето беше потребна во едно демократско општество, не може да се примени во апсолутна смисла. Напротив Судот мора да земе во предвид различни фактори, како што се природата на конкурентните интереси кои се вклучени во случајот и до кој степен тие интереси бараат заштита во околностите на случајот. Во конкретниот случај, Судот е повикан, да ги сфати од една страна, интересите на

жалителите да се олесни споделувањето на информации, а од друга страна интересите при заштита на правата на сопствениците на авторските права.

Што се однесува до тежината, дадена во интерес на заштитата на сопствениците на авторските права, Судот треба да нагласи дека интелектуалната сопственост има корист од заштитата добиена по член 1 од протокол бр.1 од Конвенцијата (види, на пример, *Anhenser-Busch Inc. против Португалија (GC)* бр.73.049/01 ss 72, ECHR 2007 I). Покрај тоа, судот го повторува принципот дека вистинската ефикасна примена на правата заштитени со таа одредба не зависи само од должноста на државата не да се вмешува, туку да бара позитивни мерки на заштита (види, на пример, *Oneryildiz против Турција (GS)* бр.48939/99 ss 134, ECHR 2004-XII). Така тужената држава мораше да балансира помеѓу двата конкурентски интереса кои беа заштитени од конвенцијата. Во тој случај државата има корист од широка маргина на проценка (*Ashby Donald* и други, цитирано погоре ss 40; исто така спореди со комитетот на препорака на министерот, наведени погоре).

Во врска со ова, Судот исто така ќе нагласи дека ширината на маргината на проценка што им се дава на државите, варира во зависност од бројни фактори, меѓу кои, видот на информацијата која како прашање, е од особено значење. Во конкретниов случај, иако заштитени со член 10, заштитните права дозволени на дистрибутивниот материјал во однос на кој жалителите биле осудени, не можат да го постигнат истото ниво како она што му е овозможено на политичкото изразување и дебата. Следува дека природата на достапната информација и горенаведениот интерес и нудат на државата широка маргина на проценка, кои кога се собрани како во конкретниов случај, ја прават маргината на проценка особено широка. (*Ashby Donald* и други, цитирано погоре ss 41).

Бидејќи шведските власти имале обврска да ги заштитат правата на тужителите во согласност со Законот за авторски права и Конвенцијата, Судот утврди дека имало големи причини за ограничување на слободата на изразување на жалителите. Меѓутоа, шведските судови имаа доволни и релевантни причини да сфатат дека активностите на жалителите во рамките на комерцијалното работење со ТРВ беше криминално однесување кое бара соодветна казна. Во оваа смисла Судот повторно кажува дека жалителите беа осудени само за материјалите кои биле заштитени авторски права.

На крај, Судот повторно укажа на тоа дека треба да се земат во предвид природата и сериозноста на дадените казни при одредување на пропорционалноста на интерференцијата со слободата на изразување, загарантирано со член.10 (види *Cumrana и Mozare против Романија (GC)*, бр. 33348/96 ss 111, ECHR 2004-XI, и *skalka против полска*, бр.43425/98 ss 41, 27 мај 2003). Во конкретниов случај Судот смета дека затворската казна и пресуда за штети не можат да се сметаат за диспропорционални. При донесување на овој заклучок Судот го имаше во предвид фактот дека домашните судови утврдиле дека жалителите не превзеле никакви мерки за да ги отстранат torrent-фајловите, за кои станува збор, иако од нив се барало тоа да го сторат. Наместо тоа, тие биле рамнодушни кон фактот дека делата заштитени со авторско право биле предмет на активности со споделување податоци преку ТРВ.

Како заклучок имајќи ги во предвид сите околности на сегашниов случај, а особено природата на информацијата која се содржеше во споделуваниот материјал и силните причини за попречување на слободата на изразување на жалителите, Судот утврди дека мешањето било “неопходно во едно демократско општество“, во рамките на значењето на член 10 ss 2 од Конвенцијата.

Следува дека жалбата мора да се отфрли како неоснована во согласност со член 35 ss ss 3 (a) и 4 од Конвенцијата.

Поради овие причини Судот едногласно
Ја прогласува жалбата за неприфатлива.

Clandia Westerdiek
Секретар

Mark Villiger
Претседател